

Strata blízkeho človeka

V našom živote prichádzajú chvíle, keď nám je veľmi ťažko. Často je to spôsobené stratou niekoho blízkeho. Práve vtedy si kladieme otázky typu: „Prečo sa to stalo práve mne? Prečo to Pán Boh dopustil?“ a pod. Sme síce veriaci ľudia a tiež vieme, že smrťou život človeka nekončí a že Pán Boh má pre nás pripravenú nádhernú budúcnosť, ale...

Taktiež vieme, ako Pánu Bohu na nás záleží a ako nás veľmi miluje. Napriek tomu kdesi v nás rezonujú otázky, ktoré nám neustále pripomínajú našu súčasnú realitu, ktorá je tak veľmi ovplyvnená tým, čo práve prežívame a čo cítime. A to je bolesť, smútok a žiaľ nad stratou.

Vtedy sme priamo až presvedčení, že Pán Boh je nám veľmi vzdialený a že nám nerozumie. Ale opak je pravdou. O tom nám vydáva nádherné svedectvo Božie slovo.

V Ev. Jána 11.kap. sa hovorí o veľkej strate, ktorá postihla dve ženy: Máriu a Martu. Ony stratili svojho milovaného brata Lazara. Lazar znamenal pre nich tak veľa! Okrem neho už nemali nikoho, kto by im bol taký blízky. A on ochorel a zomrel. To prirodzene trvalo istú dobu. Mária a Marta poznali Pána Ježiša, veď často navštevoval ich domácnosť. Ale kde bol teraz? Kde bol v najťažšom období v ich živote? Pán Ježiš im bol v tej jednej chvíli, tej najťažšej chvíli tak veľmi vzdialený. Pritom je zvláštne, že Božie slovo hovorí, že bol celkom blízko, len asi vo vzdialenosti 3km. A predsa nezasiahol! On má svoj čas a spôsob ako zasiahne do života človeka. Neraz nie tak, ako si to my predstavujeme. Veď On hovorí: „Tá nemoc (resp. hrozná vec, ktorá sa ti prihodila)nie je na smrť, ale pre slávu Božiu, aby oslávený bol ňou Syn Boží.“

Vieme to pochopiť o čom tu hovorí Pán Ježiš? Naším rozumom len veľmi ťažko. Keď nám zomrie niekto blízky, tak pre nás to znamená, že neraz stratíme aj zmysel života, všetko čo sme si vysnívali a naplánovali je odrazu preč. Ale Pán Ježiš hovorí niečo iné! On nás volá, až priamo vyzýva k životu. K životu s Pánom Bohom. Nemoc, smrť, to všetko je len dočasu. Ale On nám ponúka večný život! V ňom je naša budúcnosť! A možno aj strata niekoho blízkeho nám má pripomenúť načo sme vlastne na tomto svete. Máme sa ešte viac primknúť či priblížiť k Pánu Bohu. Doslova až vrhnúť sa do Jeho náruče. On tu ma byť oslávený! Aj v tejto pre nás tak ťažkej chvíli. On aj vtedy je nám tak blízko a rozumie nám. Keď Pán Ježiš stál nad Lazarovým hrobom nebol chladný a bez citov. On nepotláčal svoje city ale zaplakal. Proste neubránil sa slzám. Tak veľmi miloval Lazara. Tak veľmi miluje aj teba. Predsa však niektorí zbožný židia tomu akosi nerozumejú a pýtajú sa: „Či tento, ktorý slepému otvoril oči, nemohol urobiť, aby tento(môj blízky: otec, matka, syn, dcéra, manžel, manželka, priateľ) neumrel?“ Ako to len mohol dopustiť? To nedáva zmysel! Áno, ja viem, že On má tu moc, aby niekoho uzdravil, alebo aj vzkriesil, ale prečo to neurobil v tomto prípade?

Podobné otázky si mohli klásť: Mária i Marta. Marta Mu musí povedať o čom premýšľa a čoho je plná: „Pane, keby si bol býval tu, nebol by mi brat umrel.“ Koľko je aj dnes takých kresťanov čo zmýšľajú presne tak ako táto Marta! Keď prídu do ich života naozaj ťažké chvíle, vtedy sa im odrazu zdá, ako keby bol Pán Boh od nich tak vzdialený. „On ich nevidí, nepočuje a nevníma! A nieto, žeby im ešte nejako pomohol!“ Ale toto jej uvažovanie má súvis aj z jej životom aký doteraz žila. Mnohí by o nej mohli povedať, že je to mimoriadne obetavá a pracovitá žena. Mala by byť vzorom pre iné ženy. A či je možné tejto žene niečo vytknúť? A predsa jej Pán Ježiš musel povedať jednu veľmi vážnu výčitku: „Marta, Marta, starostlivá si a znepokojuješ sa pre mnohé veci, ale treba len málo, vlastne jedno.“ Práve toto zmýšľanie tejto Marty sa naplno prejavilo až teraz pri smrti Lazara. V tej najťažšej chvíli v jej živote. Koľkí z nás uvažujeme podobným spôsobom ako táto Marta? Znepokojujeme sa pre toľké veci- či problémy, starosti, ktoré nás neustále trápia a zamestnávajú. Neraz sú to priamo až existenčné otázky. Ale Pán Ježiš hovorí: „Nebudte ustarostení ... ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť.“ Teda v prvom rade máte

sa zaujímať len o jednu jedinou vec, o tu trvalú, večnú hodnotu. Máte myslieť na svoju budúcnosť, aby tá bola zaistená. A to ostatné vložiť do Božích rúk a Pán Boh sa o to postará. Toto my neraz nedokážeme urobiť. A tak v tejto chvíli, keď bežný človek by už nemal čo povedať, aby potešil túto ubolenú a užialenú ženu, vtedy Pán Ježiš jej poukáže na tu trvalú hodnotu, o ktorú by jej malo ísť v prvom rade. Ona síce verí v Pána Boha, ale nie úplne. Ešte mu neodovzdala celý svoj život. Vidieť to na jej reči: „Ale aj teraz viem...” (Aj teraz keď toto prišlo do môjho života: ja stále verím v Pána Boha, nestratila som vieru.) Ale predsa sa v jej vnútri odohráva veľký boj. Má veľké pochybnosti. Chce veriť Pánu Ježišovi a chce veriť Jeho slovám, ktoré znejú tak nádherne a povzbudivo. Ale keby to bola pravda? A ona odrazu otvorí Pánu Ježišovi svoje vnútro a začne mu hovoriť o tom čo práve prežíva a o čom premýšľa. Aj to je jedna z vecí, ktoré od nás očakáva Pán Boh. Odrazu pred Pánom Ježišom stojí žena, ktorá doteraz nepotrebovala premýšľať o takýchto veciach. Aspoň si to ona myslela. Možno nemala čas: mala toľko iných vecí, starostí a povinností, ktoré mali vždy prednosť. Až smrť jej brata Lazara znamenala pre ňu určité zastavenie sa v jej živote. Ona postupne poznáva, že si nevyvolila ten dobrý diel o ktorom kedysi hovoril Pán Ježiš. Odrazu si uvedomuje ako veľmi potrebuje Pána Boha. A keby sa Pán Ježiš prihovril za ňu u svojho Otca nebeského. Bolo by to fajn. „Ale aj teraz viem, že čokoľvek by si prosil od Boha, dá Ti Boh.” Ľudia majú radi, keď v istých chvíľach ich života sa nájde niekto, kto sa za nich prihovrí u Pána Boha. Kto sa za nich pomodlí. Ale Pán Ježiš naviguje túto Martu trochu iným smerom. Ona musí mať osobný vzťah z Pánom Bohom. O svojho brata sa už nemusí báť! O neho je už postarané. „Tvoj brat vstane z mŕtvych.” Marta nato hovorí: „Viem, že vstane pri vzkriesení v posledný deň.” Ale pre mňa je to tak vzdialené. Ja žijem teraz a teraz by som potrebovala, aby Pán Boh zasiahol a urobil zázrak. Tamto je pre mňa ďaleká budúcnosť. Vtedy jej Pán Ježiš hovorí: „Ja som vzkriesenie a život...” Teda ty to môžeš mať už teraz v tejto chvíli. Ty na to nepotrebuješ čakať. U mňa je tvoja nádej, u mňa je tvoja budúcnosť! A ty môžeš mať tento život už teraz. Pán Ježiš aj tebe hovorí: „kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď by umrel a nik neumrie naveky, kto žije a verí vo mňa.”

Milý čitateľ, chcem sa ťa v tejto chvíli opýtať: prijal si už pozvanie do Božej blízkosti? Ako naňho odpovieš? Pán Ježiš aj tebe kladie tu istú otázku, ktorú kedysi položil Marte: „Či veríš tomu?” A čo ona na to odpovedá? „Áno, Pane, ja som uverila, že si Ty Kristus, Syn Boží, ktorý mal prísť na svet.” Môžeš v tejto chvíli odpovedať Pánu Ježišovi na Jeho otázku? Aká by bola tvoja odpoveď? Máš už zaistenú svoju budúcnosť? Ak nie, chcem ti povedať, že: „Teraz je ten čas veľmi príhodný, dnes je deň spasenia.” Aj pre teba. AMEN

Stanislav Baláž, november 2007